

BOTH BALÁZS
Köszönet, nagyító fényben

Személyesen alig-alig ismertem Jánost, pedig talán lett volna alkalom a találkozásra, ismerkedésre az elmúlt másfél évtizedben. Szomorú, hogy így alakult, s már csak az emlékezés szavaival szólhatok hozzá, róla. Mindenesetre a folyóiratok szerkesztőinek ostromát a Magyar Naplóval indítottam. Neki küldtem – akkor már e-mailben – a majdani első kötet verseiből néhányat, s nem váratott sokáig a válasszal. Írásaimat továbbította Szentmártoni János szerkesztőnek, s a bizonyára akkoriban is anyagtorlódással küzdő lap 2003. januári számában előkelő társaságban olvashattam először a Magyar Napló szerzői között a nevem. Később, már a folyóirat rendszeres szerzőjeként, *Az év versei* és a Versmaraton rendezvényein láttam őt néhány alkalommal. Édesapámmal egyidős volt. Küzdelmekről, belső tartásról tanúskodó fegyelmezett vonásai, edzett testalkata tiszteletet ébresztő jelenséggé tették. Tudtam írói indulásuk, indulása nehézségeiről, az akkori politikai viszonyok között igaz szót kimondani, leírni vágyó Kilencek

„rajban repüléséről”, Nagy László szép szavával élve. Később, az oly sok szellemi értéket felvonultató Magyar Naplóért vívott küzdelmek, ahogy a nemrég elhunyt Sarkady Sándor, a Soproni Füzetek antológia főszerkesztője mondta, a „kalapozás” éveit követték. János haja évről évre ezüstösebb lett markáns arcéle felett, de fáradhatatlanul szervezte a Költészet Napját, az ország figyelmét a hazai líra élvonalára irányító Versmaratonra. Ha valamit, ezt jó lenne megköszönni neki. Egy kései levélváltásunk alkalmával, keserű rezignációval soraiban, azt írta: jó lenne, ha a magyar költők, írók is legalább akkora (anyagi) megbecsülésnek örvendenének, mint sok, már-már levitézlett könnyűzenei előadó. Azt hiszem, a tőle telhetőt megtette, hogy így legyen. És közben írt. Verset, elbeszélést, regényt és drámát. Hogy mennyi mindent nem valósított meg a terveiből, hány mű maradt megíratlan a fárasztó napi tennivalók és küzdelmek miatt, nem tudjuk. Szolgálat volt az élete, másokat szolgáló, tevékeny szeretet.

Teljes életművét nem ismerem, de vannak sorai, melyek velem élnek, és olykor megszólalnak. „Örülj, ha tudsz örülni még, / ritka ajándék pillanatnak” (*A boldogság éveit*). Azt hiszem, ennyi kell az élethez. A többi: a kegyelem dolga. Nyugodj békében, János.

KÜRTI LÁSZLÓ

a természetességről valami

*a cselgáncs, akár a hajmosás,
 ágyon, tévé előtti vacsora.*

*az ütést, mert ütnek, magad felé
 húzni, majd kivezetni oldalt.
 nem rohanni frontális ütközésbe,
 de ütközni menetrend szerint.
 ez maradt:
 gerinc meg jellem ruganyossága,
 ruganyosság a legutolsó dobásig.*

*lendülete nemcsak az életnek,
 nemcsak testek tehetetlen-
 ségének van. aztán, ahogy
 valamirevaló küzdősportokban,
 fair play szabályok szerint:
 felállsz, meghajolsz.
 majd csak aztán nézel megint
 a másik türelmetlen tekintetébe.*